

ע"פ 1590/21 - מוחמד אבו ווסל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 1590/21

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערער: מוחמד אבו ווסל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה שניתנה על ידי השופטת מ' כהן ביום 1.3.2021 בפ"ל 1401-06-18

בשם המערער: עו"ד ג'ובראן מכלוף

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת מ' כהן) בפ"ל 1401-06-18 מיום 1.3.2021 שלא לפסול את עצמו מלדון בעניינו של המערער.

1. נגד המערער הוגש לבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה כתב אישום בגין נהיגה בפסילה, נהיגה ללא ביטוח תקף ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. התיק נדון בפני השופטת ר' רז ולאחר גלגולים של ההליך שאינם מעניינים, ביקש המערער להודות בעבירות המיוחסות לו אך לא להרשיעו. ביום 15.7.2019 קיבלה השופטת רז את ההודאה, לא הרשיעה את המערער והעבירה את התיק לטיפול של מותב אחר, בשל יציאתה לשבתון פרישה. בדצמבר 2019 הרשיע בית המשפט (השופטת מ' כהן) את המערער על פי הודאתו. טיעונים לעונש נשמעו ביום 10.6.2020 והתיק נדחה להשלמת טיעון ומתן גזר דין ליום 15.7.2020.

ביני לביני החליף המערער את הייצוג, ובדיון שהתקיים ביום 19.10.2020 ביקש לחזור בו מהודאתו. הבקשה נדחתה על אתר ובית המשפט גזר את דינו. ערעור שהגיש המערער לבית המשפט המחוזי התקבל בהסכמה ונקבע כי הדיון יוחזר לבית המשפט קמא לצורך שמיעת התיק משלב ההקראה.

2. לאחר שהתיק הוחזר לבית המשפט קמא, ביקש המערער לפסול את בית המשפט, בטענה כי נחשף לעברו הפלילי והתעבורתי וכן דחה את בקשתו לחזרה מהודאה. משכך לטענת המערער אין באפשרות בית המשפט לשמוע את הראיות מחדש באובייקטיביות וללא דעה קדומה.

3. בית המשפט לתעבורה דחה את הבקשה וקבע כי על פי ההלכה הפסוקה החזרת תיק לערכאה ראשונה אחרי ביטול הרשעה אינה עילה לפסלות אוטומטית. במקרה דנן, כך נקבע, טענות המערער הן כלליות ואינן מצביעות באופן אובייקטיבי על חשש למשוא פנים. בית המשפט ציין כי המערער הודה בפני מותב אחר ולא בפניו וכי אמנם נחשף לעברו התעבורתי בשל דחיית בקשתו לחזור מהודאתו, אך החשיפה התרחשה באופן טבעי בשלב הדיוני כך שאינה מהווה עילה לפסילה מלשבת בדיון. עוד צוין בהקשר זה כי ההרשעות הקודמות של המערער אינן רלוונטיות לשאלת האחריות הפלילית שלו במקרה דנן, וגם בטעם זה יש כדי לתמוך בדחיית בקשתו.

4. בערעור דנן שב המערער וטוען כי יש לפסול את בית המשפט קמא מלדון בעניינו מחמת מראית פני הצדק מכיוון שהוא אינו סבור שמותב שכבר הרשיע אותו וגזר את דינו יוכל לשמוע את טענת החפות שלו באופן אובייקטיבי.

5. דין הערעור להידחות.

כפי שנפסק לא אחת, העובדה שהליך הוחזר לדיון בפני אותו המותב לאחר התערבות ערכאת הערעור, אין בה כשלעצמה כדי להביא לפסילתו (ראו: ע"פ 7651/18 זקן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.11.2018); ע"פ 6119/20 בושרי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.9.2020)), גם אם מדובר בהחזרת תיק לערכאה הראשונה אחרי ביטול הרשעה (ע"פ 4020/94 דורפמן נ' מדינת ישראל (5.10.1994)). השאלה שיש לבחון בכל מקרה ומקרה היא אם מתקיים מבחן החשש הממשי למשוא פנים הקבוע בסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. עוד נפסק כי למעט בנסיבות מיוחדות שופט אינו פסול מלדון בעניינו של נאשם שהודה בפניו בביצוע עבירה ולאחר מכן חזר בו מהודאתו (ע"פ 1650/97 בגלמן נ' מדינת ישראל (20.3.1997)); כן ראו חיה זנדברג "פסלות שופט בהליך פלילי" מגמות בדיני ראיות ובסדר הדין הפלילי- ספר הרנון 343, 357 (2009) והאסמכתאות שם; יגאל מרזל דיני פסלות שופט 299-300 (2006)).

במקרה דנן, המערער לא הצביע על נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מן ההלכה שצוינה לעיל או על טעמים פרטניים המלמדים על חשש ממשי למשוא פנים או לפסלות מחמת מראית פני הצדק, לבד מן הטענה הכללית כי יש טעם לפגם בהחזרת ההליך לאותו מותב שהרשיע אותו. על כן דין טענותיו להידחות.

6. בית המשפט קמא התייחס לשאלת חשיפתו לעבר התעבורתי של המערער. משסוגיה זו לא הועלתה על ידי המערער בשלב הערעור, לא ראיתי מקום להידרש אליה אך יצוין למעלה הצורך כי ספק רב אם בנסיבות המקרה יש לראות בחשיפה זו "מסה קריטית" המצדיקה לפסול את המותב (ע"פ 4389/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4

(8.8.2019) והאסמכתאות שם; ע"פ 7748/19 פנחסי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (8.12.2019).

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' בניסן התשפ"א (17.3.2021).

ה נ ש י א ה
